

Vệ Sĩ

Contents

Vệ Sĩ	1
1. Chương 1: Sở Nhị Công Tử	1
2. Chương 2: Nhân Đạo	8
3. Chương 3: Dạ Ảnh	16
4. Chương 4: Sự Im Lặng Ăn Ý	23

Vệ Sĩ

Giới thiệu

Tên gốc: BẢO TIÊU () Thể loại: Hiện đại, kinh dị văn, dị năng, cường cường, cao kiền, trúc mã, quân phục, cường hãn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-si>

1. Chương 1: Sở Nhị Công Tử

Sở Tuần ngồi trước cái bàn tròn lớn ở trung tâm hội trường, hai chân bắt chéo, một chân khẽ lay động, khóe miệng mang theo nụ cười quen thuộc, cười đến ôn tồn, khiến người ta đặc biệt yêu thích.

Tóc của cậu được cắt gọn gàng, sợi tóc ở hai mái tai cùng sau đầu không thô không cứng, mềm mại buông xuống, lộ ra một phần cổ thon dài, cả người an tĩnh ngồi đó, quả là một cậu ấm ôn nhuận tao nhã, trong tay còn vuốt ve cái dũa móng tay nhỏ. Trên sân khấu từng tốp từng tốp người đi qua, Sở Tuần nghiêng đầu, ánh mắt buông xuống, mí mắt cũng lười nâng, chỉ cầm suốt cái dũa móng tay nhỏ.

Sở Tuần là nhân vật như thế nào, mấy người ở đây cơ hồ không ai không biết cậu. Đứng số một trong giới cao sang quyền quý chốn thủ đô, rất có địa vị, mọi người đều biết. Sở công tử tuy tuổi không lớn, tư lịch không thể so với mấy lão nhân, nhưng là thanh niên trẻ tuổi nói chuyện làm việc lưu loát, ra tay lạnh lẽo, lại nương bối cảnh nhà mình, chuyện kinh doanh vài năm nay làm thực lớn. Người này bộ dạng cũng tốt, dáng người thon dài, mặt mày xinh đẹp, nhìn xem, vô luận đi đâu, bên người đều là oanh oanh yến yến, ngần ấy năm, đủ loại người hết đến rồi đi.

Đương nhiên, tối trọng yếu là, Sở Tuần là nhị công tử xuất đầu lộ diện nhà Sở tổng trưởng, thái tử gia Tổng Tham, bên ngoài người mong gặp cậu cùng ngầm không mong gặp cậu, muốn nịnh bợ cậu cùng ngại cậu chướng mắt trăm phương nghìn kế muốn kéo ngã cậu, đều có đủ.

Khách sạn lớn Hyatt Regency Chicago, phòng hội nghị rộng rãi và sang trọng, nhân viên phục vụ qua lại như con thoi giữa các bàn, nho nhã lễ độ, lịch sự nhỏ nhẹ, chậm chậm rót rượu vang vào ly.

Hội trường này đang ở tổ chức phiên bán đấu giá, bán vài món danh khí văn vật được đánh giá là vô giá, ngồi dưới đài đều là tập đoàn tài chính thế gia cùng nhân vật nổi tiếng ở các giới, người Mỹ, người Nhật hưng trí bừng bừng, cử tọa tươi cười, bên trong ầm ầm tràn ngập mùi thuốc súng, nhìn cánh tay cầm cái búa nhỏ hạ xuống.

Sở Tuân hôm nay được mời đi cùng, trên mặt cũng nhìn không ra có bao nhiêu hứng thú với những món đồ được bán đấu giá.

Người bán đấu giá từ trong chiếc hộp thủy tinh thật cẩn thận lấy ra một pho tượng điêu khắc hình đầu thú bằng đồng đen, bốn phía phát ra một trận tán than trầm thấp.

“Long thủ (1).”

“... Long thủ đã mất tích nhiều năm đây sao!”

Tạo hình tinh mỹ, bức tượng long thủ ý vị chói lòa, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng đồng đen độc đáo. Một chút ánh sáng xanh biếc thâm u phản xạ lên mắt kính của Sở thiếu gia, trong con ngươi lãnh đạm thoáng ánh lên bóng dáng. Mắt Sở Tuân hẹp dài, đeo kính mắt viền vàng, có chút lơ đãng; mỗi khi lông mi mở lên, ánh sáng phía sau thấu kính chột lóe, giống như một con báo ẩn núp trong rừng rậm, từ trong cánh rừng âm u lộ ra cặp mắt sáng như sao...

Mấy người Trung Quốc ngồi cùng bàn với Sở Tuân đều nhìn chăm chăm lên đài, thấp giọng nghị luận món đầu thú bảo bối kia, tốt xấu gì cũng là quốc bảo năm xưa lưu ra nước ngoài.

Ngồi bên phải Sở Tuân là Hoắc Hoan Hoan, mặc một bộ váy đuôi cá trễ ngực màu vàng đen, đẹp đến loá mắt. Đêm trước Hoắc Hoan Hoan mới vừa bước trên thảm đỏ trong buổi triển lãm điện ảnh ở Chicago, một hơi thay đổi ba bộ váy lễ phục, mã bất đình đề chạy mấy nơi, tin tức mỗi ngày đều oanh tạc truyền thông quốc nội. Trong lúc trò chuyện trong toilet chỗ triển lãm điện ảnh bắt được vé vào cửa bữa tiệc từ thiện buổi tối, trong tiệc tối lại kề sát người bên cạnh cúi người lộ ra bộ ngực nửa khép nửa hở, liền có được vé vào cửa buổi đấu giá hôm nay. Cô nói với trưởng ban đấu giá mình là người đại diện phát ngôn của Alexander McQueen năm nay, xoay lại nói với bên McQueen mình được bên đấu giá thịnh tình mời, cần gấp một bộ lễ phục cao cấp. Vé vào cửa cùng quần áo đều tới tay, người trong giới ai cũng nói, Hoắc Hoan Hoan là người phụ nữ thông minh, là một mỹ nhân.

Hoắc Hoan Hoan nghiêng người quan sát Sở nhị công tử. Suốt cả buổi cô luôn khuynh thân nói chuyện với Sở Tuân, cười đến thực yêu kiều.

Cô thích Sở Tuân.

Ai mà không thích?

Hoắc Hoan Hoan dùng hai mu bàn tay tao nhã nâng cằm: “Sở tổng bận rộn đến mức không thể gọi điện cho em sao?”

Sở Tuần cười nói: “Đừng gọi tôi ‘tổng’, nói với em vài lần rồi, muốn hại tôi sao.”

Hoắc Hoan Hoan nói: “Em sao có thể gọi vậy? Ông chủ Sở, lần trước cùng ngài ăn cơm với vài vị, đã đáp ứng đầu tư cho em một bộ phim, ngài quên em rồi sao?”

Sở Tuần liếm môi, vỗ chân cười nói: “Ai u, chuyện này tôi thực không thạo lắm.”

Hoắc Hoan Hoan kéo dài thanh âm, nũng nịu: “Ngài giúp em một lần đi —— em sẽ trả ơn ngài, được không, ông chủ Sở?”

Sở Tuần cũng cười: “Em cứ mãi đề cập chuyện này với tôi, làm tôi cứ có cảm giác, em là đang giúp tôi đếm tiền trong túi, bước tiếp theo em tính bán tôi sao?”

Hoắc Hoan Hoan thỉnh cầu trắng trợn như vậy, Sở Tuần đáp trả cũng không hàm hồ, hai người cũng không phải là người ngưng ngưng keo kiệt, mấy lời đối đáp với nhau đã muốn thuộc lòng.

Hoắc Hoan Hoan ở dưới bàn duỗi tay, thành thạo vuốt ve đầu gối Sở Tuần. Hai người đều không lòng dạ xem cuộc bán đấu giá trên đài đã tới vòng thứ mấy, giá cả bao nhiêu, bàn tay dưới bàn của Hoắc Hoan Hoan, chính là đề giá cho Sở công tử.

Đầu gối bị vôn vê thật ngứa ngáy, Sở Tuần ở dưới bàn cũng nhéo tay Hoắc Hoan Hoan, cọ cọ mu bàn tay, ngón tay quần lấy nhau, trên mặt lộ ra nụ cười khế.

Nụ cười từ khóe miệng Sở Tuần lộ ra, sau đó từ từ hòa hợp với cả khuôn mặt, đôi mắt hẹp dài tràn ngập ý cười sâu xa, ánh mắt mê người trong suốt, làm tim Hoắc Hoan Hoan nhất thời đập chậm nửa nhịp, ánh mắt lưu luyến trên khóe miệng cong cong của Sở Tuần. Giá đi tiệc cô có, giá trên giường cũng có, chỉ không có giá đổi lấy tình cảm. Hoắc Hoan Hoan từ trước đến nay chưa từng thấy người như Sở nhị thiếu gia, Sở Tuần mỗi lần quay sang cười với cô một chút, cô liền rơi vào; càng mỉm cười với cô, cô càng nhìn không thấu, người này, trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì...

Sở Tuần đưa mắt sang, cười đến ôn tồn lại lộ ra hai phần chân thành: “Về sau đừng gọi tôi ông chủ, bảo tôi Sở Tuần là được, mọi việc cứ như em nói.”

“Thật sao?”

Hoắc Hoan Hoan cực lực cười khiến mình có thêm mị lực: “Sở Tuần, về sau chiều cô em nhiều.”

Sở Tuần chậm rãi khép hờ mắt, khi mở ra, đằng sau thấu kính bắn ra ánh sáng nhu hòa, Hoắc Hoan Hoan

cảm thấy như cả người cùng trái tim mình như có điện xẹt qua, mềm nhũn...

Hai người ở trên bàn mắt đi mày lại, những người khác ngồi đó cũng mắt lạnh liếc nhìn cả buổi.

Bên trái Sở Tuần kỳ thật còn có một phụ nữ ngồi. Người này tên Lữ Thi Thi, trang phục thanh lịch quý phái, mái tóc chải bởi khéo léo được giữ nếp bằng một lượng lớn keo xịt tóc, đứng cách vài chục bước nhìn rất giống một pho tượng vàng phát sáng lấp lánh, lớp trang điểm dày đậm tạo cảm giác áp bách ngột ngạt, làm người ta nhìn qua một lần sẽ không muốn nhìn lần thứ hai, chói mắt không chịu nổi.

Lữ Thi Thi hiện tại là ca sĩ quốc nội hát nhạc dân ca chạm vào là bỏng tay, là giọng ca chính trong đoàn ca múa X, lúc này xuất ngoại “đi chơi”, thuận tiện xuất hiện trên thảm đỏ một chút, tham gia tiệc rượu. Lữ Thi Thi tuổi có hơi lớn, luận tư sắc cùng da mặt dày tuyệt không qua được Hoắc Hoan Hoan, nhưng là tâm tính bảo trì tuổi trẻ, vẫn còn ham thích cạnh tranh, cả buổi hai người phụ nữ này xem nhau không vừa mắt, ý chí chiến đấu tràn đầy.

Tối hôm qua trong toilet Lữ Thi Thi lỡ tay hắt nước vào ngực Hoắc Hoan Hoan, Hoắc Hoan Hoan một thân ướt nhẹp, nước dọc theo rãnh ngực chảy xuống mắt rốn, hơi lạnh lạnh.

Hôm nay lúc đi vào phòng Hoắc Hoan Hoan từ phía sau đập vào váy Lữ Thi Thi, dãn lại không buông, đập đến mức áo ngoài bị kéo căng, cơ hồ tụt xuống ngực, lộ ra hai miếng xóp định hình độn trước ngực, Lữ Thi Thi tức giận đến mức ngay tại chỗ chửi thề...

Lữ Thi Thi trở mình xem thường, thản nhiên nói: “Gấp đến khó dần, chỉ kém chuyện chui xuống bàn liếm ngón chân.”

Cô không chỉ tên nói họ, chính là đang nói Hoắc Hoan Hoan đang quyến rũ Sở Tuần.

Sở thiếu gia đẹp trai, Lữ Thi Thi lại không phải không có mắt nhìn, đương nhiên cũng xem ở trong mắt. Nhưng cô lại không thể ở trước mặt mọi người thân mật với Sở Tuần, lại không quen nhìn Hoắc Hoan Hoan. Lữ Thi Thi nhận thấy mình tốt xấu gì cũng là danh gia, bối cảnh đoàn văn công quân đội, đãi ngộ cấp đại tá, trong xã hội có thân phận có địa vị. Loại như Hoắc Hoan Hoan thì tính cái gì? Khắp nơi đều rao bán, toàn thân lộ ra một chữ “Tiện”, bán được hay không bán được còn hô hào cho người khác.

Sở Tuần cũng nhìn ra hai người phụ nữ trên bàn bất hòa, cười cười, hạ thấp người khách sáo xưng hô đối phương là “Cô giáo Lữ”, chủ động bắt chuyện.

Lữ Thi Thi ngược lại không thể ứng phó, lập tức không được tự nhiên, “Khách khí như vậy, đừng gọi tôi là cô giáo Lữ.”

Sở Tuần hơi nhích qua: “Cô giáo Lữ, cô hát hay như vậy, là ca sĩ đứng đầu dòng nhạc dân ca, tôi có nghe buổi hòa nhạc của cô ở Hongkong. Cha tôi đặc biệt thích nghe cô hát, nhà chúng tôi tất cả đều là đĩa của cô, thật đó.”

Lữ Thi Thi thụ sủng nhược kinh, trong lòng dồn dập một cỗ kích động. Sở Tuần khi nói chuyện ánh mắt chuyên chú, biểu tình dịu dàng, còn rất nghiêm túc, nhìn cô không chớp mắt.

“Kỳ thật tôi cũng thích nghe, nhưng tôi chỉ là người thường, nghe cũng không hiểu lắm, nói không đúng chuyên môn, cô đừng để ý a.”

Sở Tuần cười, nhếch miệng lộ ra vài phần trẻ con, tựa hồ cũng không giả tạo.

Lữ Thi Thi trong lòng nhất thời có bảy tám phần hảo cảm với Sở Tuần, cực lực khắc chế giữ phong độ: “Đừng gọi ‘cô giáo’, thật không dám nhận, gọi tên tôi đi, tôi...”

Sở Tuần kẻ đầu sát lại, hơi thở phả ra đều đặn, mang theo vị bạc hà, cười đến thiên chân thuần khiết: “Vây, em gọi chị là chị Thi Thi nhé. Chị, về sau nói chuyện nhiều với em một chút, cái gì mà...”

Lúc này trên bàn, một tiếng “chị” kêu thực ngọt, vốn không quen cũng liền thạo.

Ánh mắt hai người phụ nữ đều bám vào người Sở Tuần, bị khiêu khích đến ngứa ngáy, lại không hạ thủ được, ăn không đến miếng, đều chán ghét chường mắt đối phương, lại cùng nghĩ về Sở thiếu gia trước mặt, là người cỡ nào đáng yêu lại dễ gần gũi chứ!

Sở thiếu gia một mình ở giữa hai người phụ nữ, rượu trên bàn chậm rãi nhấp nháp, mọi việc đều thuận lợi, trên bàn cùng bên trái kề mặt thì thầm, dưới bàn cùng bên phải nắm tay cọ chân, vị ngồi đối diện cậu thực nhìn không nổi.

Ngồi đối diện bàn Sở Tuần là Hầu Nhất Quần, Hầu công tử, dáng người cao lớn ngông nghênh, bả vai rộng lớn, ngồi nghiêng trên ghế, hút thuốc quan sát Sở Tuần, híp mắt suy nghĩ, nhìn cả buổi, ánh mắt nghiền ngẫm.

Hai người ngẫu nhiên đối diện, đều thần nhiên đảo qua mặt đối phương, cũng lười chào hỏi nhau. Thân phận Hầu gia so với họ Sở càng thâm sâu hơn, lại càng không phải người thường, trận đấu giá hôm nay, Hầu Nhất Quần cũng ngầm đứng sau can dự. Ông nội của Hầu Nhất Quần Hầu Mãn Sơn, là một trong tám đại nguyên lão trong Đảng còn khỏe mạnh vẫn chưa xuống mồ. Cha hắn Hầu Tiên Tiến, làm trong Bộ chính trị. Hầu gia là một đại thụ thâm căn cố đế, hô phong hoán vũ.

Sở Tuần trong lòng rõ ràng, cũng biết rõ Hầu Nhất Quần, song phương mặt ngoài đều không ưa nhau. Nhà Hầu Nhất Quần trước kia là dựa vào buôn lậu phát lên, bên ngoài dựa vào bối cảnh trong nhà, Hầu lão gia tử chính là giấy thông hành, là thủ đoạn ngầm trên đường; từng ở Nam Kinh làm ra vụ “Trộm” quốc bảo kinh thiên động địa trong viện bảo tàng, cấu kết với công ty nước ngoài vận chuyển hàng ăn cắp, buôn lậu, vụ cuối cùng bị cấp trên áp chế, văn vật mất đi, không giải quyết được gì. Hôm nay pho tượng long thủ bằng đồng đen thời Viên Minh Viên trên đài bán đấu giá, đến từ đám quỷ Anh quốc, kỳ thật bên trong cũng có động tác ngầm của Hầu Nhất Quần, thu lấy món huê hồng lớn.

Hầu Nhất Quần mắt lạnh liếc Sở Tuần, mở miệng nói: “Tôi nói, Tuần nhi, có hứng thú không? Đấu một

món?”

Sở Tuần lắc đầu: “Quên đi, gốc nhà tôi yếu lắm, mắt lại không tốt, như mù ấy, không nhìn được hàng, chơi không nổi.”

Hầu Nhất Quần khinh miệt hừ một tiếng: “Đây chính là thứ tốt, hàng thật, anh đây không lừa cậu đâu.”

Sở Tuần nói: “Thứ tốt, anh lại để tôi mua về?”

Hầu Nhất Quần nhún vai, răng cửa cắn thuốc, cười lạnh nói: “Tôi cấp quốc gia mình mua về, nhưng tiền của tôi cũng không phải giấy lộn, món đồ này lại lạc vào tay tôi. Tôi cầm nó bán đi, có thể kiếm nhiều tiền.”

Sở Tuần khề gật đầu, nói cũng chính đáng quá nhỉ.

Hai người Hoắc Hoan Hoan cùng Lữ Thi Thi im lặng không lên tiếng, không nhìn, không nghe. Hoắc Hoan Hoan ngằm nhếch khóe miệng khinh miệt Hầu Nhất Quần, một lần nữa chăm chú nhìn Sở Tuần. Người như Hầu công tử, Hoắc Hoan Hoan có thể bán, bán thì bán, nhưng trong lòng cô cũng chẳng xem ra gì.

Hầu Nhất Quần là khó chịu hai mỹ nữ ở đây, vừa thấy họ Sở kia, liền cả đêm bốn con mắt to như hạt châu dán sát mặt Sở Tuần, kéo cũng kéo không ra, không xem mặt mũi Hầu công tử hấn ra gì. Buổi tiệc tối qua Hoắc Hoan Hoan còn ngồi trên đùi hắn, hôm nay nhìn thấy Sở Tuần, lập thức thay đổi, tình nhân cũ gặp lại, liền nằm sấp dưới bàn ôm đùi Sở Tuần mà gặm.

Sở Tuần đang đùa giỡn vui vẻ bỗng dưng bất giác nói, “Anh muốn kiếm tiền, vậy để tôi giúp anh kiếm nhiều thêm một chút.”

Sở Tuần làm như đùa giỡn, cầm thẻ bài bên cạnh cùng một đám người Nhật trong phòng bắt đầu đấu giá, liền tiếp gở thẻ. Người Nhật nguyên bản đề giá năm trăm vạn đôla, Sở Tuần nâng lên bảy trăm vạn, người Nhật lại nâng tám trăm vạn, trước khi người chủ trì hô “Tám trăm vạn lần thứ ba”, Sở Tuần cười xấu xa lại nâng lên chín trăm vạn.

Hai người Hoắc Hoan Hoan và Lữ Thi Thi nhìn không chuyển mắt, lo lắng thay Sở công tử mười mớ hôi, sợ Nhật Bản bỏ qua cậu thật phải học máu đào chín trăm vạn ra trả. Ông chủ tập đoàn tài chính Nhật Bản Takasaki cắn răng vận khí một lúc lâu, không cam lòng, rốt cục đưa giá một ngàn vạn. Sở Tuần vui tươi hớn hở thu tay lại, liếc mắt nhìn Hầu Nhất Quần: “Quần nhi, tôi đối với anh thật tốt phải không?”

Hoắc Hoan Hoan cùng Lữ Thi Thi song song thở phào một hơi, càng thêm mê luyện nhìn Sở Tuần.

Sở Tuần hưng trí, lại mê người, vì thế bắt đầu trêu chọc hai mỹ nữ vui vẻ. Cậu cất đi dũa móng tay, từ chỗ Hoắc Hoan Hoan lấy nửa hộp thuốc lá. Mười ngón tay cậu thon dài cân xứng, móng tay lộ ra màu da hồng nhạt sáng bóng, ngón tay linh hoạt xò ra, đùa nghịch, thủ pháp hoa cả mắt, đột nhiên liền đem mấy

điều thuốc trong tay biến mất.

Hai người phụ nữ hết sức kinh ngạc, Hoắc Hoan Hoan mở tay Sở Tuần tìm kiếm, “Thuốc của em đâu, anh biến đi đâu rồi, trả lại cho em!”

Sở Tuần mở tay kia, trong lòng bàn tay biến ra một quả quýt: “Thuốc không có, ăn quýt đi.”

Hoắc Hoan Hoan không chịu cứ hỏi mãi, nũng nịu, “Không chịu biến thuốc của em trở về, anh người này cũng thật xấu xa!”

Lữ Thi Thi vén khăn trải bàn nhìn xuống tìm, “A” một tiếng. Hoắc Hoan Hoan cúi đầu túm áo sơ mi Sở Tuần, ở thắt lưng Sở Tuần bắt được chân tướng, “Anh giấu thuốc rồi trộm trái quýt trên bàn, anh lừa chúng em!”

Sở Tuần vừa thấy bị lộ, ha ha nở nụ cười, ngượng ngùng gỡ dây, lộ ra vài phần xấu xa mất tự nhiên. Cậu chàng ngẫu nhiên vô ý toát ra tính trẻ con, động tác ngượng nghịu kia đặc biệt hút người.

“Chị, em sai rồi, em không đùa nữa, trả lại cho hai người nè, em sai rồi được chưa?”

“Em nhận sai rồi còn chưa được sao, em, em, em bóc quýt cho hai người nhé.....”

.....

Hai vị đại mỹ nữ cùng lão mỹ nữ trên bàn đều thân thiết thân mật với Sở công tử, Hầu Nhất Quân ở đối diện lạnh lùng nhìn, trong lòng khó chịu, khinh thường chút tài mọn Sở công tử dùng để hống phụ nữ, đồng thời cẩn thận ngắm dò xét, ánh mắt ở trên mặt Sở Tuần không mềm không cứng khoét một đao...

Sở Tuần giữa chừng đi ra ngoài, vào toilet.

Cậu ở trong toilet rửa sạch hai tay, lau khô, lại dùng máy sấy khô tỉ mỉ hong khô, cả kẽ móng tay cũng không lưu lại chút ẩm ướt nào.

Cậu kê sát vào tấm gương lớn trước bồn rửa tay, chăm chú nhìn mặt mình, vuốt tóc gọn gàng, hí mắt nhìn chăm chú con ngươi lóe ra hào quang trong gương, hít thở một hơi, hết thấy chuẩn bị sẵn sàng.

Trong toilet đều có nhân viên phục vụ, đưa đến khăn mặt nóng, sửa sang lại áo sơ mi, nhất cử nhất động của cậu rất khó tránh khỏi ánh mắt người bên ngoài.

Trước khi ra toilet, Sở Tuần vân vê cái hoa tai trên tai trái của mình, khẽ gõ một chút, truyền ám hiệu.

Cậu biết ở cách đây mấy trăm mét, có một đôi mắt theo sát cậu không chớp mắt, một khẩu súng bắn tia thẳng tắp ngắm vào tất cả các mục tiêu cách cậu trong vòng mười mét, ót cậu ngay giữa hồng tâm.

Từ chiếc hoa tai truyền đến một tiếng khụ khàn khàn quen thuộc, nhàn nhạt, theo sóng điện mang dư vị từ tính, tựa như lấy ngón tay nhẹ nhàng gảy vào tim cậu, khiến ánh mắt Sở Tuần hơi rung động...

(1) Long thủ: là 1 trong 12 chiếc đầu tượng bằng đồng đúc hình 12 con giáp do hoàng đế Càn Long đích thân sai nghệ nhân chế tác để đặt ở phía trước tòa Hải Yến Đường trong khu Tây Dương Lâu thuộc vườn Viên Minh. Nhưng các bức tượng đồng trên đều đã bị người phương Tây cướp mất vào ngày 13/9/1860, khi liên quân Anh-Pháp tấn công và đốt phá thành Bắc Kinh của Thanh triều. Theo đánh giá của các nhà nghiên cứu và sưu tầm cổ vật, các đầu tượng đồng trong bộ 12 con giáp ở Viên Minh Viên đều thuộc loại Quốc bảo của Trung Quốc và có giá trị vô song do tính chất độc đáo và xuất xứ đặc biệt.

2. Chương 2: Nhãn Dao

Sở Tuần trở lại hội trường, làm như không có gì đổi sang ngồi một bàn khác, cùng mấy người quen biết trong kinh doanh câu được câu không nói chuyện phiếm.

Giao dịch khối long thủ đồng đen đã giải quyết dứt khoát, người Anh bán cùng người Nhật mua bắt tay nhau, thân thiết thăm hỏi. Chủ trì đem đồ vật cẩn thận cất vào hộp thủy tinh, lại bắt đầu lượt mới, đấu giá mấy món linh tinh như chuông cổ, yên ngựa ông vua vương triều nào đó từng dùng...

Hai mỹ nữ ngồi cùng bàn với Hầu Nhất Quần lúc này vẫn liên tục quay sang nhìn Sở nhị thiếu, muốn bảo cậu đến đây ngồi.

Sở Tuần ở trên ghế vờn người, đầu hơi nghiêng, ánh mắt đã sớm xuyên qua hai quý cô kia, xem họ như vật trong suốt. Cậu quét ngang qua Hầu Nhất Quần, cuối cùng ngắm hướng gần khán đài, chỗ mấy người Mỹ và người Nhật ngồi, nhìn thật sâu vài lần.

Cậu âm thầm dùng mắt đo đạc độ cao từ nóc nhà tới khán đài, tính toán phạm vi có thể che phủ nóc nhà của những chùm đèn lớn, khoảng cách giữa những bàn tròn lớn và tấm màn phía trước.

Sở Tuần hơi nhắm mắt, sau đó chậm rãi mở ra, đôi mắt đằng sau thấu kính tập trung hết mức nhìn thẳng chỗ hàn nối của chùm đèn lớn treo trên trần nhà, ánh mắt tựa như lưỡi dao, bén nhọn, sắc bén, từng tác từng tác bắn hào quang về phía nơi đó, một tia lửa rất nhỏ ở dưới chụp đèn lớn bắn lên, ánh sáng nhấp nháy chiếu thẳng trên màn con người bán cong của cậu...

Mắt cậu cũng không mù.

Mắt cậu cực kỳ tốt.

“U, Sở Tuần, hiếm thấy nha?”

Có người đột nhiên từ phía sau vỗ vai Sở Tuần.

Vai Sở Tuần giật mạnh, cả người giống như đột nhiên bị hút ra, trong ngực run rẩy, kịch liệt thở dốc.

Tới chính là một người quen, muốn cùng Sở nhị thiếu chào hỏi, từ phía sau siết chặt cổ Sở Tuần, làm bộ bẻ.

Dưới hông Sở Tuần lão đảo, may mà cả người dựa vào ghế, mặt sưng đỏ bừng.

“Tuần tử? Ai..... Sao vậy? Không nhận ra anh em hử?”

Tên kia cực đui mù lắc lắc cổ Sở Tuần, ra sức lung lay vài cái. Sở Tuần thở hổn hển ngăn cái tay đang quần lấy của đối phương, “Làm gì, uống say hả? Cút, đừng mẹ nó sờ ngực tôi.”

“Cút sang một bên chơi đi...”

Người nọ do dự, nói vài câu vui đùa, mới buông tay tránh ra.

Sở Tuần thở dài một hơi, phía dưới áo sơ mi, ngực, bụng, giữa lưng, không duyên cớ đã nổi lên một tầng mồ hôi, uống phí khí lực, mệt chết đi.

Từng bộ phận của chùm đèn lớn bắt đầu không ngừng phát ra tia lửa.

Chỗ hàn nối ở đuôi đèn lung lay sắp đổ.

Có người khách nghe thấy động tĩnh trên đỉnh đầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, đại đa số mọi người đều đắm chìm trong không khí trao đổi của cuộc bán đấu giá ở hội trường, căn bản không rảnh bận tâm âm thanh bất thường khe khẽ phát ra này.

Không còn thời gian.

Sở Tuần chợt đứng dậy, trên mặt lần nữa nở nụ cười mê người, đi nhanh về chỗ cũ, ngồi trở lại chỗ giữa Lữ Thi Thi và Hoắc Hoan Hoan.

Thân thể cậu chậm rãi ngưỡng về phía sau, ánh mắt che phủ bởi một tầng hơi nước dày ngẩng nhìn một

mảnh ánh sáng rực rỡ phát ra từ ngọn đèn trên trần nhà. Một khắc kia giống như bất động, dòng khí chung quanh cậu ngưng trệ, trái tim ngừng đập. Đạo phong mắt thường nhìn không thấy, bước sóng ngắn người không nghe thấy, dùng lực đạo đường như có thể cắt nhỏ thời không, đỡ bỏ mọi chương ngại.....

Hầu Nhất Quần đang giương miệng đấu giá sôi nổi trên khán đài, Hoắc Hoan Hoan trong lúc vô tình quay sang liếc nhìn Sở công tử.

Tay cô ở phía dưới chạm vào tay Sở Tuần, lại sờ phải một tảng mồ hôi.

Hai tay Sở Tuần siết chặt tay vịn ghế dựa, khớp xương căng đến trắng bệch, trên mu bàn tay nguyên bản cũng rất gầy, xương tay bén nhọn giống như sắp đâm ra khỏi tầng da thịt yếu ớt mỏng manh kia.

Hoắc Hoan Hoan kinh ngạc, chưa kịp hỏi, giây tiếp theo từ phía trên đại sảnh tuôn ra một mảnh lửa chói mắt, chùm đèn lớn trên khán đài hoàn toàn thoát ly đuôi đèn, trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống khiến cả phòng đều chấn động!

Một màn này làm Hoắc Hoan Hoan giật mình, gương mặt vặn vẹo thét chói tai cùng ánh lửa văng khắp nơi toàn bộ chiếu vào mắt kính Sở Tuần, theo màn con người cậu lướt qua nhanh qua, rơi xuống.

Ánh mắt Sở Tuần lạnh lùng, mặt không chút thay đổi.

Có người thét chói tai, ồ lên, cả hội trường đại loạn.

Chùm đèn bằng khung thép lớn bốc cháy nện xuống, ở trước mắt vỡ thành trăm mảnh thép cuốn theo bụi bậm bay tứ tung, giống một quả cầu lửa trút xuống đất. Trên đài có người bị đập vào, huyết nhục mơ hồ rên rỉ, dây tóc nổ đùng, dây điện bốc lửa, ngọn lửa lan sang các tấm khăn trải bàn được dệt, cùng với long thủ đồng đen bị rút phía dưới, yên ngựa nạm châu Herry X từng ngời, đều bị thiêu cháy sạch sẽ.

Một đám đông ngồi phía trước hội trường bị ảnh hưởng, bàn ghế gãy đổ.

Đầu Hầu Nhất Quần bị mảnh vụn xẹt qua, chảy máu, từ dưới gầm bàn gào khóc đòi ra ngoài.

Đuôi váy dài của Lữ Thi Thi bị đè nặng, đi không được, bị dọa khóc lên, sụt sùi túm váy.

Sở Tuần lăn sang bên cạnh Lữ Thi Thi, chất nổ cất trúng bả vai cùng cẳng tay cậu, có máu. Cậu từ phía sau một phen nâng váy Lữ Thi Thi lên, thuận thế xốc váy ngoài lên, trùm qua đầu Lữ Thi Thi, để cô không nhìn thấy.

Mặt mũi Lữ Thi Thi được váy ngoài của mình che kín, phía dưới chỉ còn một cái váy lót, cái mông vĩnh ở dưới bàn nhúc nhích, thét chói tai. Nhân phong Sở Tuần đảo qua Hầu Nhất Quần cách đó không xa, thấp tay quăng qua một quả lựu đạn khói mini, hội trường nháy mắt khói đặc nổi lên bốn phía.....

Giữa biển lửa cuộn cuộn cùng khói đặc bao vây hiện ra bóng người gầy yếu thon dài, lạnh lùng mà trấn định.

Tay áo sơ mi của Sở Tuần xắn đến khuỷu tay, lộ ra hai cánh tay gầy gò, áo sơ mi cùng chỗ quần dài tiếp xúc với đùi lộ ra vết máu loang lổ.

“Hàng ở tầng X số X khách sạn Hyatt Regency, cậu đi đi.”

Sở Tuần khẽ chạm vào microphone mini dưới xương quai xanh.

Trong microphone truyền đến thanh âm trầm thấp: “Tôi không đi. Tôi thả cậu.”

Sở Tuần nhanh chóng nói: “Không cần, tôi có thể tự lo cho mình, cậu đi.”

Người kia lặng yên không một tiếng động xuyên qua hành lang, leo lên vách tường thông với một lầu, thân hình gọn ghẽ bung ra, từ cửa thông gió trên mái nhanh chóng biến mất.

Bầu trời đêm Chicago phát ra ánh sáng tím hồng nhàn nhạt, cả thành phố đắm chìm trong ánh sáng của hàng vạn ngọn đèn, một khung cảnh phồn hoa lóa mắt.

Đại sảnh hội trường nằm ở tòa nhà phụ của khách sạn, tòa nhà này cùng tòa nhà chính cao chót vót nối với nhau bằng một chiếc cầu vượt phong kín làm bằng thủy tinh công nghiệp. Từ trên không trung nhìn xuống, đường phố đan xen dọc ngang, ngựa xe như nước, còi cảnh sát hú vang, xe cảnh sát cùng xe cứu thương từ các hướng tập trung lại đây.

Ở trên cao gió đêm rất lớn, thân thể Sở Tuần hơi run rẩy, tứ chi chạm đất, tư thái mạnh mẽ, thất lưng mềm mại theo động tác leo lên của đùi mà chuyển động lên xuống.

Cậu dọc theo cầu vượt thủy tinh, từ lối tắt trên đỉnh cầu tiến vào tòa nhà chính của khách sạn. Ai cũng không chú ý tới, dưới màn trời đêm đen như mực, trên đỉnh cầu hình cung có một cái bóng tựa u linh, như một con mèo lớn giảo hoạt lướt qua vòm trời, thân thể lách vào cửa sổ một gian phòng nào đó.

Cậu lên vào căn phòng đã xác định trước đó, tìm được văn kiện mình muốn tìm.

Hội đấu giá, long thủ, đồ cổ, sảnh tiệc... Những thứ này căn bản không phải mục tiêu chân chính của cậu.

Trong một đám nhân vật máu chốt trong hội trường có hai gã người Mỹ ẩn giấu danh tính, Sở Tuần là lần theo tư liệu những người này mang theo mà đến. Trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn, ngập trong biển lửa cùng khói thuốc súng, đối phương bị nhốt ở bên trong, trong một chốc có lẽ không kịp phản ứng, cậu chính là lợi dụng một chốc này, sao chép tổ của đối phương.

Hắc ám bao phủ bốn phía, lặng lẽ không tiếng động, mặt Sở Tuần dán lên két an toàn lạnh lẽo, nhẹ nhàng chuyển động, nín thở nghe. Đèn pin mini phát ra một chùm tia sáng nhỏ xanh biếc trong suốt, cậu tháo kính mắt, đôi mắt dán sát vào ổ khóa nhỏ, đọc vị trí các con số mật mã khóa, ngón tay vịn mật mã, “Lạch cạch”, cửa két mở.

Sở Tuần dùng tốc độ nhanh nhất lật xem văn kiện, hình ảnh, từng trang từng trang, gần như tham lam nhìn. Một tay điều chỉnh ánh đèn, lấy đồng hồ đeo tay có gắn cameras mini chụp lại hết đồng văn kiện chỉ chít tiếng nước ngoài kia.

Ngón tay cậu nhanh nhẹn, lực tay rất nhẹ, trang giấy chạm qua không hề lưu lại dấu vết nào, nhẹ nhàng cầm lên hạ xuống, dùng xong đặt lại vị trí cũ, động tác cực kỳ tao nhã thuần thực.

Trong tệp công văn còn kẹp một phong thư, dán kín miệng, trên bì thư viết tiếng Hàn. Sở Tuần nhanh chóng nhìn lướt qua, bằng kinh nghiệm liền nhìn ra, kiểu dáng phong thư đều không phải là văn kiện thư từ quân đội Nam Triều Tiên thường dùng, có thể là mật tín của miền Bắc và Mỹ. Cậu cầm lá thư phong kín, dùng hai giấy cân nhắc trong đầu, mở ra xem, hay là không xem? Mang đi, hay là không mang đi?

Không còn kịp nữa.

Cậu không còn thời gian, cậu phải chạy nhanh về trước khi trận hỗn loạn bên kia chấm dứt.

Mang đi một mảnh chỉ, hoặc lưu lại một cọng tóc, đều bại lộ có người đã từng tới đây.

Sở Tuần nhú nhú đầu mày, theo bản năng cắn khước miệng. Cậu quỳ một gối xuống trước két sắt, đem phong thư trải ra, nhắm mắt lại, bàn tay áp lên, chậm rãi, từng chút từng chút, tỉ mỉ nghiền xuống tờ giấy viết thư.....

Cậu dùng vân tay và lòng bàn tay đè ép vài lần, vẫn không hài lòng, giữa lưng lại xuất một tầng mồ hôi, nhưng thật sự không còn thời gian, chỉ có thể đọc được bao nhiêu tính bấy nhiêu.

Sắp xếp lại nguyên trạng, lau hết dấu vết, Sở Tuần khi đi ra không dám leo cầu vượt nữa. Dưới lầu bị các loại xe vây quanh, đèn báo động chớp nháy. Cảnh sát Chicago tới rất nhanh, hiệu suất làm việc thông thả, một đám người thân thể béo tốt đeo súng, ở bên ngoài tòa nhà gào thét bố trí.

Sở Tuần lúc này dọc theo một con đường tới tòa nhà chính, lên sân thượng, tính toán từ trên không lặng lẽ nhảy trở lại.

Dùng sức vịn nắm cửa gỉ sắt quanh năm không ai mở, bả vai húc mở cửa sắt thông lên sân thượng, một cơn gió đêm lạnh thấu xương đột nhiên ập vào xoang mũi, trong không khí trong lành xen chút mùi thuốc súng người thường khó có thể phát hiện.

Vừa xoay đầu, trên sân thượng đang đợi cậu là một người đàn ông mặc cảnh phục, trên tay cầm dùi cui

điện, ước chừng là dân bản xứ.

Đối phương đang muốn tiến vào, cũng là vừa ngẩng đầu.

Hai người đồng thời dừng bước, đều cả kinh.

Người đàn ông mặc cảnh phục theo bản năng chặn đường Sở Tuần: “Anh đứng lại. Anh đang làm gì?”

Bả vai tiêm gậy của Sở Tuần dường như sợ lạnh mà run lên, hai tay mở ra: “Bảo an tiên sinh, tôi ở đây, đi hóng gió chút.”

Người mặc cảnh phục khôn khéo quét nhìn Sở Tuần từ trên xuống dưới: “Đi đường này sao? Anh muốn đi đâu?”

Sở Tuần vô tội nhún vai: “Thật không biết con đường này không thể đi, nếu như vậy, tôi có thể trở về không.....”

Sở Tuần tung ra nụ cười nhẹ nhàng thoải mái khiến đối phương thả lỏng, đồng thời nhìn bốn phía chung quanh, cân nhắc đường lui, người mặc cảnh phục lúc này chậm rãi rút súng từ trong người ra, nòng súng màu xám đậm có gắn ống hãm thanh, nâng tay nhắm vào mặt Sở Tuần, cười lạnh nói: “Đừng nghĩ trở về, người Trung Quốc.”

Nụ cười trên mặt Sở Tuần rút đi, biểu tình theo khóe miệng thu liễm hầu như không còn.

Đối phương hiển nhiên không phải “Bảo an” gì cả.

Hai người tám phần là đối đầu, người đồng đạo, lại chặn đường đi, lúc này không phải người chết thì là ta chết.

Nòng súng cách một tiếng, để ở cổ Sở Tuần, phía trên hầu kết, “Tôi nghĩ chúng tôi biết anh, Sở tiên sinh, thật không nghĩ tới, quả thực là anh.”

Sở Tuần nghiêng qua, hừ một tiếng: “Không nghĩ tới cái gì?”

Ánh mắt đối phương lộ ra tai hưng phấn khi phát hiện cá lớn, biết được chân tướng, khàn giọng hỏi: “Vụ nổ mạnh là anh làm phải không? Mục đích của anh tuyệt đối không đơn giản như vậy? Anh vừa rồi cầm cái gì? Sở tiên sinh, nói thật đi.”

Sở Tuần bất đắc dĩ đưa tay vỗ vỗ cái quần rách trên người: “Tôi thật sự, cái gì cũng không cầm, tôi cầm cái gì của anh chứ? Không tin anh lục soát...”

“Giơ tay lên, đừng lộn xộn, đừng bày trò với tôi.”

Người kia quát lớn, nòng súng lạnh như băng không chút sơ sẩy.

Vẻ mặt Sở Tuần không chút thay đổi, chậm rãi giơ hai tay lên.

Hôm nay thực mẹ nó đen, đừng phải hàng cứng thế này.

“Anh bạn, đừng nổ súng, tôi thật sự không muốn chơi liều với anh.”

“Đừng dùng súng, tôi còn chưa muốn chết, cứ như vậy lừng lẫy hy sinh thân mình, tôi thấy không đáng... Hai ta bàn bạc giá cả đi.”

Sở Tuần cười mỉa chạm vào nòng súng của đối phương, tâm trí nhanh chóng xoay chuyển. Ngón giữa và ngón áp út bên tay phải của cậu kẹp một cây kim thép dày một milimet, là lúc này vổ vổ trên người dẫu vào lòng bàn tay.

Sở Tuần không ngừng lăm bắm, không ngừng tỏ ra yếu thế, lui về phía sau. Đối phương hùng hổ từng bước ép sát, dùng súng đẩy cậu vào góc tường, đột nhiên tung ra một cước quét về phía đầu cậu!

Đối mặt nòng súng không thể tránh né, cũng không thể hoàn thủ, một cước này đá thật mạnh đến sườn mặt Sở Tuần.

Lưng Sở Tuần đập vào vách tường, lão đảo ngã sấp xuống, trượt chân đặt mông chạm đất. Nửa phải khuôn mặt hiện rõ nửa dẫu giày, phía dưới dẫu giày chậm rãi hiện ra một mảng bầm tím lớn, máu mũi chảy tràn ra.

Gã kia ước chừng cũng nhìn ra, Sở công tử vẫn nhược chân yếu tay mềm, không thể đánh, cũng không biết đánh, trên mặt không khỏi lộ ra khinh miệt cùng khinh thị, xem ra chắc thắng rồi.

Sở Tuần không thể tránh, nhẹ giọng nói: “Anh đừng lấy súng bức tôi như vậy, tôi đặc biệt sợ súng.”

“Tôi làm kinh doanh, tôi chỉ vì tiền.”

“Anh xem, hai ta không phải người cùng ngành nghề, anh làm toàn những việc nặng tay nặng chân, lão tử tốt xấu gì cũng coi như phần tử trí thức kỹ thuật, anh đánh tôi độc vậy để làm chi, anh đây không phải là ức hiếp người sao?! Tôi sẽ không làm gì cả, anh dời súng đi được không?”

Sở Tuần ủy ủy khuất khuất vừa lau máu vừa than thở, thở hổn hển, máu mũi nghẹt trong mũi, nói chuyện bằng giọng mũi nặng nề.

Trong mắt đối phương bắn ra tinh quang, ánh mắt nheo lại: “Vụ trộm ở tòa nhà Quốc hội là mày làm, vụ nổ ở khách sạn Metro-Gold cũng là mày, mày là ‘Pháp nhân vương xà’ quân đội Bắc Kinh đào tạo... Nhất định là mày.”

Sở Tuần dựa vào tường chậm rãi đứng dậy, vừa nghe lời này liền phì cười, nghiêng đầu cười nói: “Còn ‘Pháp nhân vương xà’ nữa chứ, thật vớ vẩn.”

“Nếu tôi là xà gì đó, tôi đã sớm.....”

“Một ngoạm.....”

“Cẩn chết anh.....”

Trong chớp mắt câu cuối cùng bật ra, đối phương thoáng hiện lên một phần ngàn giây kinh ngạc cùng chần chờ, chữ “chết” từ hàm răng Sở Tuần bật ra chính là tiếng lóng, động tác trên tay nhanh hết tia chớp. Cùng lúc đó, từ trên nóc một tòa nhà cách đó mấy trăm thước, trong màn đêm xẹt qua một chùm sáng mờ nhạt, như đốm đỏ trên đầu điều thuốc, chẳng mấy chốc tắt ngúm...

Đầu đạn nóng bỏng xé rách bầu trời đêm, vô thanh vô tức tới.

Phốc.

Một tiếng vang lên.

Đầu gậy cầm súng trước mặt Sở Tuần hơi nghiêng, cả thân thể cứng đờ, một bên huyết Thái Dương bị viên đạn bắn tĩa từ góc nghiêng phía sau xuyên thủng, chỗ mắt trán tuôn ra một nhúm huyết nhục, trực tiếp bắn vào mặt Sở Tuần!

Tiếng tru lên trước lúc chết bị Sở Tuần một cú đánh trở về yết hầu, kim thép kịch độc giống răng độc xà đâm vào cổ họng gã, cánh tay trái ghì chặt đầu đối phương, bóp chặt sinh cơ cuối cùng. Sau một lúc tứ chi run rẩy, hai chân gã bị cậu siết cổ hoàn toàn xụi lơ, chết hoàn toàn.

Sở Tuần đứng dậy, buông thông cánh tay, chà mạnh lên mặt, nhìn thấy lòng bàn tay mình, trong lòng liền bốc hỏa.

Vừa máu vừa vụn não tươi văng lên mặt cậu, thực ghê tởm.

Cậu nén giọng mắng một câu, ông đây rõ ràng không làm mấy chuyện động tay động chân này, ông rành rành là dân kỹ thuật, thật uất ức mà!

Hai tay cậu ra sức chùi chùi áo sơ mi, kết quả là đem đồng hỗn độn này bôi đầy khắp ngực áo...

Nghiêng sang, híp mắt trông về phương hướng viên đạn bắn tới, Sở Tuần dừng hai giây, như là hướng đối phương khiêu khích.

Trong mắt Sở Tuần hiện lên ý cười, vừa lạnh lùng, lại vừa ranh mãnh, lúc này nâng tay phải lên, hướng về phía hồng tâm của súng bắn tỉa phương xa, tao nhã giơ ngón giữa: Nhị gia thao cậu.

Văng trúng mặt tôi, thực ghê tởm.

Lão tử trở về căn cậu.

3. Chương 3: Dạ Ảnh

Bởi vì tiết mục nhỏ này, kế hoạch so với nguyên bản chậm trễ năm sáu phút. Khi Sở Tuần trở lại địa điểm xảy ra vụ nổ là tòa nhà lớn bên cạnh, các tân khách kinh hoảng hỗn loạn đã thoát khỏi hiện trường bốn bề khói đặc, thang máy ngừng hoạt động, đám người theo các lối thoát hiểm chen nhau chạy xuống dưới lầu.

Sở Tuần ở ngay góc cầu thang đụng vào Lữ Thi Thi.

Hai người đều cực kỳ chật vật hỗn độn, cả người nhếch nhác.

Lữ Thi Thi kinh hoảng chưa bình tĩnh lại, vừa ngẩng đầu: “Ông chủ Sở, cậu, mặt cậu sao lại vậy?”

Mắt kính Sở Tuần bị vỡ một mảnh, kính lệch xuống mũi, má phải sưng phù. Da cậu vốn trắng, vết bầm hiện lên màu hồng hồng, chảy ra vài giọt máu.

Khóe miệng Sở Tuần co rúm, bặm mặt: “Đồ từ trên cao rơi xuống, đập, đập trúng tôi.”

Bản thân Lữ Thi Thi cũng không tốt hơn là bao. Búi tóc chải chuốt gọn gàng giờ lỏng lẻo lả xòa, trước trán rũ xuống một mảng đen che hết nửa khuôn mặt, lúc này mới lộ khuyết điểm, thì ra phần tóc đen nhánh sáng bóng trên đỉnh đầu là tóc giả gắn vào. Quần của cô bị lửa đốt thành mấy cái lỗ, giày cao gót cũng mất tiêu.

Lữ Thi Thi vốn đang xấu hổ vì lộ ra bộ dạng này trước mặt mọi người, giờ đây chợt thấy trạng huống của Sở Tuần, mặt mày nhếch nhác, tóc tai hỗn độn, bám đầy đất với mồ hôi, mày ủ mặt ê, chật vật không chịu nổi, rất giống mới bị người ta đánh một trận. Trong lòng cô liền thở phào, thần nhiên sinh ra tâm tình cảm động lây, đồng mệnh tương liên chạy nạn trên đường, tỏ vẻ thương tiếc.

Một đám người bị khói đặc truy đuổi từ tầng cao nhất chạy thực mạng xuống tầng dưới.

Tà váy Lữ Thi Thi quá lớn, không thể chạy nhanh, Sở Tuần quả thực so với cô còn chậm hơn, hỗn hển thở gấp, lảo đảo loạng choạng, dọc đường đi lại vẫn rất thân sĩ chạy phía sau nâng váy giúp cô. Hai người dìu đỡ nhau, Lữ Thi Thi không khỏi một lần nữa bùng lên lòng hảo cảm cùng ái mộ mãnh liệt với Sở nhị công tử.

Mắt thấy sắp chạy tới đại sảnh tầng một, đám người trước sau chen chúc, Lữ Thi Thi bị người bên cạnh đụng trúng, liền bổ nhào về phía trước quỳ gối trên mặt đất.

Sở Tuần ở phía sau vô ý dẫm lên váy cô, dưới chân loạng choạng, cũng quỳ bái nường nường.

Lữ Thi Thi bổ nhào về phía trước trong tư thế cong mông, Sở Tuần lại đang quỳ, trước là cô ta sau lại bị vây chặt, cặp mông đầy đặn liền nhắm vào mặt Sở Tuần tiến sát vào...

“A.....”

Sở Tuần ngay cả rên cũng rên không kịp, liền bị một bóng đen cực đại chụp vào mặt. Cái mũi thẳng của cậu không hề có cơ hội phản kháng, bị bắt thân mật tiếp xúc với mông Lữ Thi Thi...

Má nó...

Phụ nữ hát dân ca ngọt ngào, dáng người bình thường đều thực đầy đặn, trước nhô sau cong, trước ngực phong tương, đằng sau là cái mông to mẩy. Sở Tuần bị đè khổ nói không nên lời, ở trong lòng chửi má nó, thuận tay vớ lấy một thanh gỗ bị gãy, ở trên mông Lữ Thi Thi đánh một gậy thật mạnh! (=)))

Lữ Thi Thi đang muốn đứng lên, cái mông cong lại bị đánh, liền bụm lấy, kinh ngạc quay đầu lại: “Cậu, đánh tôi?”

Sở Tuần nâng mắt kính, hướng ngón tay lên trần nhà, vô tội biện bạch: “Trên nóc nhà rơi xuống khúc cây này... Rớt trúng cô...”

Biển người bên ngoài tòa nhà xúm lại xe cảnh sát, xe cấp cứu, xe săn tin của đài phát thanh, các phóng viên cầm mic rượt theo những tân khách quần áo chật vật chạy ra từ khách sạn.

Hội đấu giá được điều hành bởi mấy công ty danh tiếng, trước đó đã thông qua truyền thông làm đủ quảng bá cùng tuyên truyền, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Hiện trường vẫn chưa có người chết, nhưng vài vị khách quan trọng ngồi ở hàng ghế đầu đều bị thương, bị đập trúng, bị bỏng, sắc khói, được dùng cang kiêng ra.

Hầu Nhất Quần tay dài chân dài, chạy thoát rất nhanh, chỉ là trên mặt trên người bị mảnh vụn của vụ nổ

vàng trúng mấy vết.

Hầu công tử lúc này đang đứng phía trước một chiếc xe cứu thương, mắt kiên nhẫn đi tới đi lui. Hắn từ trong tay hộ sĩ đoạt lấy một máy thở oxy, nhét ống thở vào mũi, dùng sức hít mấy hơi, ý đồ dịu đi cơn tức bị đè nén ngày một nhiều trong phế quản.

Hầu Nhất Quần rống với người bên trong điện thoại: “Bà mẹ nó, đồ bị hủy rồi, ai mẹ nó nghĩ đến chòm đèn trên nóc nhà lại rơi xuống chứ, cháy hỏng, đều bị đốt trụi thành khối sắt vụn!”

“Người không có việc gì, ông đây không tổn thất... Tổn thất chính là tên người Anh và tên Takasaki, hai tên đó còn đang quần nhau kia.”

“Hừ, dù sao hàng cũng không phải đồ thật, cháy cũng tốt, đồ thật còn nằm trong tay ông đây, cứ để hai tên kia đánh nhau đi.”

Hầu Nhất Quần nhe răng cười lạnh.

Vụ mua bán này hắn không kiếm được món tiền môi giới, nhưng khối long thủ đồng đen thời Viên Minh Viên hàng thật giá thật vẫn đang ở trong tay hắn. Khối long thủ trên đài bị thiêu hủy kỳ thực là đồ dỏm, sáng sớm đã bị đánh tráo, lừa người Nhật mua. Hầu công tử nhờ buôn lậu văn vật mà lập nghiệp, tự xưng là người có máu mặt trong giới, này nghề ngồi ăn quốc bảo, vô vốn vụn lợi, luận mua bán khôn khéo ai so được với hắn dù chỉ một đốt ngón tay?

Lúc này đồ dỏm bị hủy, người Anh hết đường chối cãi, người Nhật không chịu buông tha, Hầu công tử hắn chỉ để ý ở giữa mưu lợi bất chính, mới không cần cùng hai tên kia vật nhau. Pho tượng long thủ này hắn dứt khoát tư tàng lưu lại, treo trên tường trong nhà, để món đồ cổ này ở Hầu gia, cỡ nào tôn quý.

Người trong điện thoại lắp bắp, mang theo giọng nghẹn ngào: “*Ông chủ, bây giờ chúng ta, chúng ta, cũng gặp chuyện không may, hàng, hàng.....*”

Hầu Nhất Quần hỏi: “Các người xảy ra chuyện gì?”

Người trong điện thoại nói: “*Long thủ đã mất, mới ngay đây, không biết sao lại thế, chúng tôi luôn nhìn không rời mắt, nhưng lại tìm không ra bóng dáng kẻ nào..... ông chủ, chúng ta, làm sao bây giờ.....*”

Hầu Nhất Quần cực kỳ kinh hoảng, há hốc miệng nói không nên lời

Đã mất.....

Đã mất?!

Sắc mặt hắn chuyển từ hồng sang trắng, từ trắng sang xanh, thẳng đến khi hoàn toàn đen thui, biểu tình âm lãnh.

Cấp dưới ở đầu dây bên kia hỏi: “Ông chủ, có muốn báo cảnh sát hay không?”

Hầu Nhất Quần chửi ầm lên: “Báo cảnh sát cái con mẹ mày! Báo nguy để tất cả mọi người biết món đồ kia là giả hả, thật sự làm mất đồ của bố mày rồi sao?! Một đám phế vật.”

Đầu óc Hầu Nhất Quần cũng không ngu ngốc, hàng thật chớp mắt không cánh mà bay, chính là bị trộm.

Hắn lập tức hiểu ra.

Bàn cờ này, hắn ở trước đài tính kế người khác, sau lưng lại bị người tính kế.

Nửa giờ trước ở sảnh đấu giá điện quang bắn ra bốn phía, bụi mù đầy trời, căn bản không phải ngoài ý muốn, có người hủy diệt long thủ giả, đồng thời đánh cấp long thủ thật, thuận tiện cho hắn một cú, khiến món tiền môi giới của hắn vượt khỏi tay, còn bị bê mặt, rơi vào tình huống khó xử; nhưng lại không thể báo nguy, không dám lộ ra, bị ăn trái đắng.

Hầu Nhất Quần hỗn hển, mờ mịt nhìn chung quanh, đảo mắt liền nhìn thấy người đứng bên cạnh một chiếc xe cứu thương khác đối diện bãi đỗ xe.

Lữ Thi Thi tóc tai bù xù, lớp trang điểm trên mặt nhòe đi, cặp mắt gấu trúc đen thui, váy áo hỗn độn, bộ ngực miễn cưỡng duy trì phong độ, đang tố khổ với người đại diện cùng trợ lý của mình.

Hoắc Hoan Hoan đã ở cách đó không xa. Lễ phục của cô là váy ngắn, đi đứng lại linh hoạt, thời điểm mấu chốt chạy thoát vô cùng nhanh, sớm đã chạy ra. Lúc này, Hoắc Hoan Hoan cùng trợ lý của mình đang đứng trước cổng tòa nhà khách sạn Grand Hyatt, Hoắc Hoan Hoan người khoác áo lông, một lần nữa sửa sang lại kiểu tóc, bổ trang, tô thêm son đỏ lên môi, lấy bối cảnh khói đặc bốc ra từ tầng cao nhất, chụp đủ loại tư thế, chuẩn bị phát hình ảnh về quốc nội trước tiên.

Thê thảm nhất chính là Sở nhị công tử, một mình lẻ loi bị quăng ở ven đường. Sở nhị thiếu khoác một tấm chăn bên ngoài bộ quần áo nhần nhúm, trên mặt mang thương tích, trong lỗ mũi còn nhét hai cục bông, co ro đứng trên đường, đang được hai gã cảnh sát tra hỏi theo quy định. Người này vốn đã gãy trơ xương, còn đứng trơ trọi rúm ró như vậy, lại càng có vẻ yếu đuối, chật vật.

Hầu Nhất Quần từ đằng xa nhìn Sở Tuần chăm chăm, hừ một tiếng, ánh mắt hèn mọn, họ Sở kia hiển nhiên cũng không gặp may, coi bộ dạng suy yếu kia. Trong lòng hắn đối với Sở Tuần có ba phần kiêng kỵ, ngại người này luôn chường mắt lúc ẩn lúc hiện, lại có bảy phần khinh thường, họ Sở bất quá cũng chỉ như thế, ý vào khuôn mặt tiểu bạch kiểm dễ xem, dựa vào cái mặt kiếm cơm, miệng lại ngọt, rõ nhất là chuyện hôm nay, cả ngày xen lẫn với phụ nữ, trái ôm phải ấp, một tên hoa hoa công tử, kỳ thật chả có bản lĩnh gì.

Lúc ánh mắt hắn xẹt qua Sở Tuần, trong lòng ngẫu nhiên khẽ động, nhưng là nghĩ lại, lại cảm thấy thật không thể.

Ai dám ở sau lưng Hầu gia tính kế, chơi ông mày.

Hầu gia bóp chết hắn.

Hầu Nhất Quần lại quét một vòng, tầm mắt lại một lần nữa quay lại trên người Sở Tuần, ánh mắt nheo lại, tỉ mỉ đánh giá. Người kia trừ bỏ khuôn mặt gầy gầy tái nhợt, vòng eo nhỏ, đôi chân dài, bộ dạng quả thật không tồi, thực tuyệt... Hầu công tử cười khẽ, theo bản năng liếm liếm môi, cảm thấy Sở tiểu nhị cũng khá thú vị.

Sở Tuần đứng ở bên đường một chốc thì gặp gió lạnh, mặt xám mày tro, hai chân như nhũn ra, cuối cùng phải để lái xe của cảnh cục đưa về khách sạn mình đang ở.

Cậu ở Hilton cách trung tâm thành phố không quá xa, khách sạn lâu đời gần trăm năm lịch sử, hành lang u tĩnh, bức tường ngay chỗ rẽ được trang trí bằng đèn tường điêu khắc màu đồng thau.

Cậu bước vào cửa, tấm chăn từ trên vai chảy xuống, dựa lưng vào cửa, hai chân như nhũn ra, chậm rãi khom lưng, hai tay bưng mặt, rốt cục thở dài một hơi.

Thật sự mệt chết đi.

Sở Tuần ngồi xuống, ngồi lên thảm, hai chân mở rộng, tựa vào cạnh cửa ngồi yên một chốc, thân thể tứ chi cực độ mệt mỏi, đau đớn. Cậu cường ngạnh chống đỡ đứng lên, ngay cả đèn cửa và đèn phòng khách cũng không bật, lập tức vào toilet, mở đèn nhỏ trên tường, trong gương chiếu ra mặt mình.

Cậu đem miếng bông dính máu trong lỗ mũi ném xuống, nhúng khăn mặt vào nước ấm, rửa sạch mặt vài lần, khắp nơi vẫn còn nhìn thấy ngử thấy, vẫn có cảm giác trên tay trên người mình dày đặc mùi gã kia, khiến người ta phần uất không thôi.

Ngoài cửa mờ tối truyền đến tiếng vang.

Sở Tuần xoay cổ nhìn vào gương, áo sơ mi trước ngực rộng mở, coi vết thương nhỏ trên vai, đầu không quay lại, dùng dư quang nơi đuôi mắt nhìn lướt qua.

Có người từ bên ngoài sử dụng đồ nghề nhẹ nhàng mở khóa, cách một tiếng nhỏ vang lên, khóa bật mở.

Bóng đen cao cao gầy gầy lách vào, cửa phòng nhanh chóng đóng lại.

Sở Tuần không quay đầu lại, cũng không phản ứng, tiếp tục ngưỡng cằm nhìn ngực cùng bả vai cậu trong gương, cổ xoay gần một trăm tám mươi độ.

Bóng đèn cũng không lên tiếng, yên lặng vào phòng, bước chân cực nhẹ, không bật đèn. Trên vai mang một khẩu súng trường, nòng súng thẳng dài, quang ảnh mơ hồ đánh vào trên tường, người và súng tựa như hợp hai làm một, đồng dạng thon gầy, thẳng tắp, lạnh khốc, sắc bén, toàn thân mang theo khí lạnh buổi đêm tiến vào.

Trong bóng đêm thân ảnh dán sát tường, đem cả phòng, mỗi một mặt tường, mỗi một góc ngách, mỗi một món gia cụ, đèn treo, đèn bàn, tủ đầu giường, dưới giường, tỉ mỉ đưa tay lần tìm một lần; thậm chí giẫm lên tay vịn sofa, leo lên tường, lần mò quan sát kỹ lưỡng đường nối giữa bốn góc trên trần nhà.

“Sạch sẽ?” Sở Tuần hỏi.

“Sạch sẽ.” Đối phương đáp, thanh âm trầm ổn.

Người vệ sĩ trong bóng đêm buông súng trường trên vai, thông thả bước tới cửa toilet, nhìn Sở Tuần, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn tường, lộ ra gương mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng.

“Truyền Võ, lấy được hàng rồi?” Sở Tuần hỏi.

“Ừ.” Truyền Võ khẽ gật đầu.

“Tôi cách một con đường nhìn thấy họ Hầu nổi điên, liền biết cậu đã thu phục gọn gàng.” Sở Tuần nghiêng mặt sang, ánh mắt sáng ngời, khóe miệng hiện lên một tia khinh miệt với họ Hầu.

Hoắc Truyền Võ liếc mắt một cái liền thấy vết thương trên mặt Sở Tuần, chau mày: “Mặt cậu sao lại như vậy?”

Sở Tuần hừ nói: “Như nào?”

Truyền Võ: “..... Chảy máu.”

Sở Tuần túm mặt, chợt bên có vết bầm, lạnh lùng nhìn anh: “Cậu nhìn lại đi, trên mặt tôi có cái gì?”

Truyền Võ nhất thời sửng sốt, âm thầm nuốt một miếng nước bọt, khuôn mặt Sở Tuần gầy dài, tinh tế, hai mắt dài nhỏ, lại vĩnh viễn lộ ra quang mang khiến kẻ khác khó có thể nắm lấy, mang theo tính uy hiếp nhân nhạ nào đó cùng dục vọng bao trùm.

Sở Tuần chỉ vào bản thân: “Trên mặt tôi là cái gì?”

“Đều là óc của tên nọ.”

Sở Tuần trừng lớn cặp mắt dài nhỏ: “Cậu vừa rồi bắn văng trúng mặt tôi.”

Hoắc Truyền Võ nghe cậu nói xong, trong lòng ngược lại thở phào một hơi, thao, cũng không phải Hoắc gia phun máu vào cậu.

Truyền Võ nhẹ giọng nói: “Tôi nghe cậu nói ‘chết’ tôi mới nổ súng.” Nguồn:

Ngụ ý là, Nhị gia ngài chính mồm hạ lệnh, tôi nghe lệnh bóp cò súng, trò này là ai bày ra hả?

Cậu còn dựng ngón giữa với tôi.....

Sở Tuần gật đầu một cái: “Tôi bảo cậu bắn hấn, cậu ngắm phía nào của đối phương vậy hả?”

Sở Tuần không buông tha, vừa lấy khăn mặt dùng sức lau, khuôn mặt tiểu bạch kiêu bị sát thành màu phấn hồng, cơ hồ chà sát một lớp da non mềm, vừa than thở: “Súng của cậu bắn vào chính diện, óc sẽ văng lên tường. Cậu bắn chéo từ phía sau não hấn, máu không phải vừa lúc văng lên mặt tôi sao? Hai tròng mắt như suối phun, ào ào trào máu ra, sau đó ‘rột rột’, vỡ sọ, làm tôi sợ muốn chết.....”

Hoắc Truyền Võ nguyên bản hé ra khuôn mặt lạnh lùng, không có biểu tình, nghe Sở Tuần nói, khóe miệng nhin không được lộ ra ý cười, giây lát thoáng qua.

Văng vào mặt cậu thì tính là gì, lão tử ở cách đó hơn nửa kilomet tập trung ngắm hơn mấy tiếng đồng hồ, anh tuần tiêu sái ra lệnh, mặt tươi như hoa, cả đêm cậu thấy tay chân có chỗ nào nhàn rồi hả?

Sở Tuần ngờ vực liếc anh: “Còn cười?”

“Cậu cố ý?!”

Hoắc Truyền Võ không cười nữa, vai dựa vào khung cửa, hai tay đút túi quần, ánh mắt bắn phá vách tường.....

Truyền Võ và Sở Tuần cao xem xem nhau, dáng người khi mặc quần áo cũng xấp xỉ, tóc húi cua vừa ngắn vừa cứng, hai bên tóc mai cùng sau ót cắt ngắn đến mức lộ ra da đầu màu xanh nhạt, cả người tản mát ra sự cứng rắn, mày kiêu nghiêng nghiêng đen nhánh hòa hợp với làn da phơi nắng lâu ngày thành màu đồng.

Nếu nói dáng vẻ Sở Tuần là mềm mại, nhào nắn một trận hận không thể lập tức biến thành bộ dáng khác, kẻ khác vĩnh viễn đoán không ra, ngàn hình tượng, tính tình trăm biến, khôn khéo, thì Hoắc Truyền Võ này chính là cứng, vĩnh viễn chỉ có một biểu tình, một tính tình, người này chưa bao giờ biến hóa, nhưng

là, vẫn làm kẻ khác nhìn không thấu.

Ngay cả giác quan của Sở Nhị gia, cũng nhìn không thấu.

4. Chương 4: Sự Im Lặng Ăn Ý

Hoắc Truyền Võ rảo bước tiến vào toilet, phòng nhỏ hẹp chen chúc hai người, vai và khuỷu tay kề sát vào nhau, lập tức liền có vẻ chật chội.

Truyền Võ lấy băng gạc, bông gòn, thuốc sát trùng trong hòm thuốc ra, Sở Tuần đứng trước gương, nhìn vết nứt trên miệng, cầm kem đánh răng trên bồn rửa, lắc lắc, biểu đạt khó chịu.

Sở Tuần từ trong gương nhìn anh chằm chằm: “Cậu nói xem, người trên sân thượng kia, tên bị cậu bắn chết ấy, cậu lúc ấy lại không nhìn thấy một người sống to đùng như thế ẩn núp ở đâu sao?”

Truyền Võ dừng lại động tác: “Tôi..... không chú ý.”

Sở Tuần không nể mặt, nghiêm túc nói: “Tôi lúc ấy còn do dự, có lấy bức thư này hay không, tôi sợ bại lộ.”

“Cuối cùng tôi không lấy. Sớm biết phải tham chiến, dù sao cũng bại lộ, tôi khẳng định tận diệt, đem đồ đạc toàn bộ mang đi.”

Hoắc Truyền Võ là người im lìm, nhưng không phải ngu ngốc, cũng nghe ra Sở Nhị gia đây là oán giận mình ở bên ngoài không tập trung trông chừng theo dõi.

Hoắc Truyền Võ trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Tôi lúc ấy thực không phát hiện hắn, không biết từ đâu chạy ra.”

Khóe miệng Sở Tuần nhếch lên: “Chỗ ấy chỉ to bằng lòng bàn tay, có một sinh vật sống nhúc nhích cậu cũng nhìn không ra, cậu lúc ấy nhìn cái gì hả? Hai mắt hướng lên trời ngắm sao hử?”

Hoắc Truyền Võ khàn giọng nói: “Tôi không ngắm sao.”

Mặt Truyền Võ cũng lạnh xuống, nhìn thẳng vào mắt Sở Tuần trong gương. Một đối một, hai người bàn công việc đều thực nghiêm túc, chuyện chớp mắt không phải người chết chính là ta sống, tuyệt đối không đùa được.

“Tôi vẫn ngắm cậu, theo cậu vào phòng, tầm nhìn không đủ, cho nên không phát hiện có người ở ngoài sân thượng.”

“Tôi không phải cố ý.”

Hoắc Truyền Võ nghiêm túc, gần từng tiếng nói, con mắt trong gương đen thẫm.

Sở Tuần quăng tuýp kem đánh răng, nói một tràng: “Cậu đúng là có tật xấu nhỉ, cậu ngắm tôi làm gì? Chĩa cái ống to kia vào ót tôi, cậu ngắm tôi, cậu ngày nào đó ngón tay run rẩy cướp cò liên tục tiếp cho tôi thắng! Lần nào làm việc cậu cũng không đủ tầm nhìn, không quan sát, không cảnh giới, cái kính ngắm bắn của cậu chỉ chuyên bảo vệ đầu tôi, lão già này cậu ngắm tôi làm gì a.....”

Truyền Võ: “.....”

Sở Tuần: “.....”

Lời Sở Tuần còn chưa dứt, nhìn chăm chú bóng hai người trong gương, đột nhiên im bật.

Cậu mạnh mẽ quay đầu, tầm mắt sắc bén mang theo móc câu ghim chặt đối phương, đáy mắt lóe ra quang mang bất định, không chút nào che giấu, không chút nào lưu tình.

Truyền Võ nhanh chóng dời đi tầm mắt, quay mặt sang chỗ khác, môi mân thành một đường kiên cố, biểu tình thật giống như đột nhiên bị người ta cầm dùi đâm thẳng vào điểm đau đớn nhất, bí mật dưới đáy lòng bị phanh phui, giờ đây lộ ra hết!

Sở Tuần biểu tình nghiêng ngả, khoe miệng cong lên thành độ cung khiêu khích, khép mắt lại một chút, khi mở ra, nhìn chằm chằm vào vành tai đang ửng ửng đỏ lên của đối phương.

Hoắc Truyền Võ trực tiếp xoay mặt đi ra ngoài, sống lưng căng thẳng tắp, tư thế cứng nhắc.

Sở Tuần không chớp mắt nhìn chằm chằm phía sau lưng Truyền Võ, tầm mắt lưu luyến nơi thất lưng người ta, miệng không tự chủ được hé ra, cười đến ranh mãnh, lộ ra một hàm răng trắng đều.

Cậu nhìn bóng dáng thẳng tắp kia, hé miệng, hung hăng cắn một hớp không khí, chưa thỏa tâm tình.

Cậu nói không đi, thủ tôi, cậu còn thật cho rằng như vậy là thủ tôi hả.

Hoắc Truyền Võ, Nhị gia cắn cậu.....

Mí mắt mở ra đóng lại một lúc, đồng chí Tiểu Hoắc đã trở lại, biểu tình nghiêm túc, trong lòng ghen một bụng nói, quả thực khó chịu muốn nôn.

Truyền Võ nói: “Kỳ thật, tôi nguyên bản không đồng ý kế hoạch hôm nay của cậu, quá nguy hiểm, tôi đã nói không được, cậu không nên làm.”

Sở Tuần không suy nghĩ lập tức trả lời: “Hôm nay Hầu Nhất Quần thử tôi, tôi không phát hiện liền không tính, nhưng để tôi nhìn thấy, tôi nhịn không được.”

“Không tự tay giết chết hắn, tôi đây tức chết hắn.”

Sở Tuần cho dù nói từ “chết” này biểu tình cũng thực tao nhã, giọng điệu vẫn đậm phong khinh.

Cặp lông mày đen thẫm của Truyền Võ nhíu thành một hàng: “Từ tòa nhà phụ đến tòa nhà chính, đi đường tắt nhanh nhất cũng phải hai phút, cậu trước đó không kịp thắt dây an toàn, không chuẩn bị đầy đủ, không dò đường, cầu vượt cao tám mươi mét, cậu từ trên đó rơi xuống thì làm sao đây? Lúc ấy ở hội trường nếu bị người phát hiện, chạy không được cậu làm sao đây? Họ Hầu nếu đã nhìn ra, thân phận cậu là gì? Cậu bại lộ thì phải làm sao?.....Về sau không mạo hiểm như thế nữa, không được hành động như vậy.”

Hoắc Truyền Võ người này, thật sự là khó được một hơi nói nhiều như vậy, Sở Tuần thoáng kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp cùng chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, trong lòng còn chưa tính sổ đối phương, một câu này thế nhưng lại có tới một trăm chữ!?

Sở Tuần hừ một tiếng, không chút nào hàm hồ: “Tôi thất thủ sao? Hôm nay rốt cuộc là ai thất thủ hả?”

Truyền Võ: “.....”

Sở Tuần: “Phòng này ai là tổ trưởng? Ra ngoài làm việc nghe ai? Hai ta ai quân hàm cao hơn? Cậu hạ lệnh hay tôi hạ lệnh?..... Còn không đồng ý với tính toán của tôi, tôi thất thủ sao?”

Hoắc Truyền Võ mặt lạnh nhìn Sở Tuần, không lời nào để nói, lại quay đầu đi ra ngoài.

Truyền Võ bị Sở nhị gia lăng mạ vài câu, ngoài mặt không nhịn được, trong lòng cũng không thoải mái, đi ra phòng tắm, lại không bỏ được đi xa.

Anh nghiêng người tựa vào tường ngoài toilet, hai tay đút túi, cúi đầu đứng ngẩn ngơ, giống như bị phạt đứng, lại như canh gác cho vợ. Tính tình Sở Tuần người này, anh sớm đã quen, hé ra khuôn mặt tươi cười ôn tồn tao nhã, một bộ con người khiêm tốn thái độ phong lưu, kia đều là bình thường giả bộ cấp ngoại nhân xem, mẹ nó, giả bộ cái gì. Sau này sống chung một phòng, người này thường bại lộ thói tính tình, âm tình bất định, bá đạo gây sự, thực khiến người ta chịu không nổi.

Sở Tuần ở trong toilet chậm rãi cởi quần áo. Vết máu kết dính sợi vải với da thịt, xé ra rất đau. Là người rất nhạy cảm, cậu cũng không phải làm bằng sắt, trên người da thịt mềm mại, cậu sợ nhất bị đau.

Cậu vừa cởi vừa liếc mắt nhìn bên ngoài. Tầm mắt ngưng tụ, chậm rãi xuyên thấu qua vách tường gỗ màu tro hơi mỏng, sống lưng Truyền Võ cao lớn hết như một ngọn núi đưa lưng về phía cậu, vẫn không nhúc nhích, im lặng mà đứng, hô hấp trầm tĩnh.

Khóe miệng Sở Tuần co rút, trong lòng đếm, một, hai, ba, tiểu tử cậu tiến vào cho tôi.

Đếm tới ba, người nào đó quả nhiên quay đầu đi vào.

.....

Hai người không ai để ý ai, ai cũng không lên tiếng, không nói lời nào. Truyền Võ đứng sau Sở Tuần, thật cẩn thận giúp Sở Tuần cởi áo sơ mi. Sở Tuần đối mặt với gương, miễn cưỡng đứng, giờ hai cánh tay mảnh khảnh lên, để người ta cởi chiếc áo may ô trắng thuần của cậu ra. Những vết cắt nhỏ trên ngực và trên đầu vai tinh tế lộ ra, tôn lên làn da trắng, xương sườn gầy gò, rất giống những đường hoa văn nứt nẻ trên món đồ sứ mỏng manh.

Truyền Võ dùng khăn mặt lau nhẹ, lấy bông gòn sát trùng, bôi thuốc.

Sở Tuần nghiêng đầu, bả vai chếch sang một bên, nâng tay lên, xoay người lộ ra phía sau lưng. Hai người trầm mặc, tồn tại sự ăn ý vô thanh vô tức, không cần ngôn ngữ trao đổi, tựa như đồng dạng một việc, cả hai đã làm hàng chục, hàng trăm lần.

Lông mày Truyền Võ đen nhánh, hàng mi dày đậm cụp xuống trước mắt, ánh sáng chiếu vào tạo thành hai bóng râm như chiếc quạt nhỏ xinh đẹp, làm cho gương mặt lạnh ngạnh trở nên nhu hòa.

Khuôn mặt người này phi thường anh tuấn, sống mũi thẳng, nhưng là gần mí mắt phải, phía trên xương gò má, có một vết sẹo nằm ngang rất sâu. Vết thương đã lành, lưu lại một đường lõm màu trắng, như là đem nửa khuôn mặt bên phải từ giữa cắt ngang một đao, vết sẹo tùy tiện nứt ra, kéo dài đến thái dương, tới sau tai.

Sở Tuần hí mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, mắt cũng không chớp, nhìn xoáy vào làm đối phương không chỗ trốn. Mặt hai người cách nhau rất gần, nghe được cả hơi thở, nhịp tim của nhau.

Bôi tới vết thương ở bụng, ngón tay vừa chạm vào, cả người Sở Tuần run lên, “Ai u” một tiếng.

“Cậu chạm vào da non của tôi... Tôi ngứa.”

Thanh âm Sở Tuần thực mềm mại.

Truyền Võ không thể nhịn được nữa, tùy tay cầm cái khăn bông lớn, nóng hừng hực úp lên mặt Sở Tuần, che kín, hoàn toàn ngăn chặn ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào mình của người này... Bạn đang

Lau sạch thu thập thỏa đáng, trên xương gò má của Sở Tuần dán một miếng băng gạc, mặc áo ngủ, nằm trên giường lớn, mở ngọn đèn nhỏ đầu giường, văn kiện cùng giấy tờ trải khắp giường.

Truyền Võ biết Sở Tuần muốn bắt đầu làm việc, vì thế như mọi lần trở về, dùng máy pha cà phê trong phòng làm một ly cà phê, đưa qua, còn mình lui lại, ngồi ở xa, thủ hộ người trước mặt.

Sở Tuần đem máy ảnh mini trước sau kiểm tra một lần, sau đó nhìn tờ giấy trắng trải trên giường, trịnh trọng hô một hơi, tiến vào trạng thái im lặng.

Cậu đặt hai tay trên tờ giấy trắng, dùng sức đè xuống, nhắm lại hai mắt, suy nghĩ thật lâu, nhớ lại cảm giác lúc các đường vân trong lòng bàn tay tiếp xúc với trang giấy, sau đó cầm bút bắt đầu viết.

Viết từng chữ, từng chữ.

Sở Tuần viết vô cùng chậm, thập phần cố hết sức, viết một chữ hận không thể phải tự hỏi năm phút đồng hồ.

Mới viết ra mười mấy chữ, trên mặt, trên cổ, phía sau lưng ra một thân mồ hôi, áo ngủ tơ lụa ẩm ướt, cả người mướt mồ hôi.

Sở Tuần ngẩng mặt tựa vào đầu giường, cau mày, hầu kết chuyển động.

Truyền Vô nguyên bản ngồi xếp bằng ở góc phòng, yên lặng lau súng của mình, kỳ thật toàn bộ tâm tư đều nhìn Sở Tuần, thấy vậy liền ngồi không yên, đi tới, “Khó chịu?..... Được không?”

Môi Sở Tuần ẩm ướt, trên mũi phủ một tầng mồ hôi: “Được.”

Truyền Vô liếc mắt nhìn mấy thứ cậu viết: “..... Cậu học tiếng Hàn khi nào, sao tôi không biết?”

Sở Tuần cười khổ: “Chưa từng học, tôi đâu có hiểu tiếng Hàn.”

Truyền Vô kinh ngạc nhìn từng nét chữ Sở Tuần viết trên tờ giấy trắng, quả nhiên có thể nhìn ra là không hiểu ngôn ngữ, mỗi một nét đều là đồ lại, đồ như vậy giống như thêu hoa, khi nào mới có thể viết xong?

Nếu Sở công tử trước đó thông hiểu Hàn ngữ, chỉ cần chạm tay, cách phong thư là có thể đem nội dung thư tin trực tiếp đọc ra, học thuộc lòng. Việc này đối với người như Sở Tuần dễ như người thường lật báo đọc báo, nhiều năm qua, cậu chính là làm việc này.

Nhưng cố tình cậu không biết mấy chữ này, hoàn toàn không biết, chỉ trông vào trí nhớ miễn cưỡng dưới những ngón tay, suy đoán liên tục; cả giấy viết thư lẫn nếp gấp ở phong thư đều tràn ngập chữ, có vài chữ bị ngược, giữa những hàng chữ chồng chéo lên nhau, cậu ra sức nhớ lại từng chữ từng chữ, vị trí mỗi chữ đều phải nghĩ thật lâu, thật sự là thập phần gian nan, thống khổ.

Sở Tuần tự giấu nở nụ cười, an ủi Truyền Vô: “Là tôi lười biếng, bình thường rảnh rồi không chịu học, sớm biết vậy liền học thêm mấy ngoại ngữ nữa, thời điểm mấu chốt thật có thể phát huy công dụng.”

“Nói tiếng Hàn, lão tử từ mấy bộ phim cũng học được vài câu. Man la se ban gab sim nida! Gam sa ham nida! Ze nen Zong Gug!”(1)

(1) Câu này dịch sang tiếng Việt là ‘Rất vui được gặp bạn! Cảm ơn! Tôi là người Trung Quốc!’

“Tôi chỉ biết ba câu này, nhiều hơn một câu tôi cũng không biết! Thật muốn mạng tôi mà.....”

Sở nhị thiếu gần đây có trò mới, mô phỏng mặt người khác giống như đúc, rất sinh động, nháy mắt nhập vai, vào vai nam chính đang gào rống trong phim Hàn, giọng điệu lên xuống nhịp nhàng, chọc Truyền Vô khó được nở nụ cười một chút, tươi cười giây lát lướt qua.

Sở Tuần viết đứt quãng, viết một chốc rồi thở một chốc, viết một mạch đến rạng sáng.

Truyền Vô quả thực nhìn không được, nửa đường ra khỏi phòng, tiến vào toilet rút một liều thuốc. Sở Tuần không hút thuốc, cũng không chuẩn người bên cạnh hút thuốc, người không được mùi thuốc lá, nói người thấy mùi thuốc sẽ bị hoa mắt, nhìn không rõ. Truyền Vô mỗi lần quá nghiện thuốc lá, đều trốn người này, một mình ngồi trên nắp bồn cầu, bảo trì tư thế ngồi ngấm bần, một liều thuốc yên lặng hút xong, ở trong màn sương khói lượn lờ hưởng thụ một chút tâm tư hoảng hốt.....

Lúc anh quay về phòng, thấy người trên giường liền lấy làm kinh hãi, phóng nhanh qua.

Sở Tuần nằm nghiêng trên giường, bút rơi xuống đất, như là bất tỉnh. Áo ngủ ở trước ngực rộng mở, trên ngực ướt mồ hôi, mạch máu trên cổ lồi lên, mấy cái gân xanh như ẩn như hiện.

“Ai.....”

Hoắc Truyền Vô ngồi ở bên giường, một tay nâng cậu dậy, tựa vào trên đùi mình.

“Rất khó chịu sao?”

Sở Tuần ngửa người tựa vào trước ngực anh, cả người đều ướt, giống như từ trong nước vớt ra, tóc ướt sũng dính trên trán, hỗn độn mà mềm mại. Hoắc Truyền Vô nhìn thấy, sững sốt một chút, không tự chủ được nín thở nhìn chăm chú thật lâu, có cảm giác Sở tiểu nhị luôn làm khó người khác này, cũng chính vào thời điểm này, cả người mới thực mềm mại.....

Sở Tuần lại bị co rút một chốc.

Truyền Vô từ phía sau ôm cậu, không dám lộn xộn, nói không khó chịu không đau lòng kia tuyệt đối là giả, Sở Tuần vừa co rút, anh cũng co rút theo.

Sở Tuần giật giật mí mắt, mồ hôi trên chóp mũi cọ vào cổ Truyền Vô.

“Xin lỗi.”

Hoắc Truyền Võ theo bản năng mở miệng, thì thầm.

Sở Tuân trợn mắt, có chút mơ hồ nhìn anh.

“Thực xin lỗi, hôm nay là tôi thất thủ.”

Anh cũng không biết nói gì, xót ruột xót gan cũng vô dụng, có một số việc anh hoàn toàn không giúp được gì.

Truyền Võ hạ mi mắt, còn nghiêm túc nói: “Trở về tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo, làm kiểm điểm, lần này là sai lầm của tôi..... Thực xin lỗi.”

Sở Tuân bỗng nhiên vui vẻ, Hoắc Truyền Võ này tính tình vừa thối lại vừa quật cường, cư nhiên cũng sẽ xin lỗi? Ngón tay mình bị rút, hay đầu óc hấn rút đây?

Trên cằm Sở Tuân nhỏ xuống một giọt mồ hôi, cười lạnh nói: “Cậu xin lỗi ai? Sao có thể a. Cậu ngấm là cái ót của tôi, cậu lại không ngấm người khác xem người khác, cậu kiểm điểm cái gì?”

“Cậu trở về báo cáo với bộ trưởng, nói cậu bởi vì nhìn tôi nhìn đến mê mẩn, nhìn đến phân tâm, bị ma ám, cho nên không để hoàn thành nhiệm vụ sao?”

“Lời báo cáo này cậu đưa cho lãnh đạo trực tiếp là tôi đây là được, không được nói với người thứ ba. Cậu nói với tôi, tôi tin; cậu nói với bộ trưởng, lão nhân nhất định nhân cảm thấy cậu có bệnh!”

Sở nhị công tử nói xong, vẻ mặt cực độ tự kỷ, một bên gian nan thở dốc, một bên nhịn không được bắt đầu phóng túng cười, tiếng cười thâm trầm.

Hoắc Truyền Võ không lời nào để nói, thật hết cách với tính cách này của Sở tiểu nhị. Người này da mặt dày như vậy, nào không biết cấu tạo từ cái gì, thật sự là muốn chết mà. Lại nói, Hoắc gia nhìn cậu, này tính “Bị ma ám” sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-si>